

Eerste zondag van de Advent, Marcusjaar

*Vandaag begint het
nieuwe liturgisch jaar,*

het Markusjaar (jaar B). Deze eerste Adventzondag opent met een evangelische oproep tot waakzaamheid bij monde van Jezus van Nazareth. Hij gebruikt het beeld van in slaap geraakt zijn en daardoor de komst van de Heer missen. Die boodschap wordt oudtestamentisch geflankeerd door een tekst van Jesaja, waarin de profeet bidt om Gods bescherming. Dat gedachtegoed is heel oud; vanaf de vroege Middeleeuwen beschouwde men de tijd voor Kerstmis als een bezinning op het begin van een nieuwe tijd, de eerste stap naar de herdenking van de verrijzenis.

Thema: **“Leven met aandacht”**

EERSTE LEZING uit de profetie van Jesaja (63,16b-17,19b; 64,3b-7)

Gij Heer zijt onze Vader, Gij onze Verlosser en uw Naam is eeuwig! Waarom Heer liet Gij ons van uw wegen afdwalen zodat ons hart verstokt werd en U niet meer vreesde? Keer U weer tot ons omwille van uw dienaren. Omwille van de stammen die uw eigendom zijn. Scheur toch de hemel open en daal af en de bergen zullen beven voor uw aanblik. Gij alleen zijt God. En Gij staat bij al wie op U durft hopen. Gij komt hen tegemoet die met vreugde gerechtigheid beoefenen, die bij al wat ze doen aan U denken. Vertoornd waart ge op ons maar wij volharden in het kwaad: hoe zouden wij ooit redding kunnen vinden? Wij waren als onreinen, onze goede werken als door stonden bevuild. Als bladeren zijn wij afgevallen en de wind van onze zonden heeft ons meegevoerd. Niemand die eraan dacht uw Naam aan te roepen, die op U zijn vertrouwen durfde stellen. Gij had immers uw aangezicht van ons afgewend en Gij had ons prijsgegeven aan onze zonden. Toch zijt Gij, Heer, onze Vader. Wij zijn het leem, Gij de boetseerder: wij zijn slechts het werk van uw handen. Blijf niet indeloos op ons vertoornd, Heer, en wil onze ongerechtigheid niet voor altijd indachtig zijn: Zie op ons neer: wij zijn uw volk!

TWEDE LEZING uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus (13,33-37)
In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: 'Weest op uw hoede, weest waakzaam; want gij weet niet wanneer het ogenblik daar is. Het is er mee als een man die in het buitenland vertoeft. Bij het verlaten van zijn huis heeft hij aan zijn dienaars het beheer overgedragen, aan ieder zijn taak aangewezen en de deurwachter bevolen waakzaam te zijn. Weest dus waakzaam, want ge weet niet wanneer de heer des huizes komt, 's avonds laat of midden in de nacht, bij het hanengekraai of 's morgens vroeg. Als hij onverwachts komt, laat hij u dan niet slapend vinden. En wat Ik tot u zeg, zeg Ik tot allen: Weest waakzaam!'

OVERWEGING

De dagelijkse taak van de A.I.V.D, dierbare mensen, is te waken over onze veiligheid, onder andere door voor de bevolking onzichtbare dreigingen zichtbaar te maken en zodoende ons aan te zetten tot waakzaamheid. Dat is intussen niet nieuw. Ruim twee eeuwen geleden was 't nog riskant op het platte land te wonen of in de steden 's nachts over straat te gaan. Maar ook toen al kenden de steden een bewaking en voor ons patrouilleert de politie. Het gaat daarbij over een waakzaamheid die wil anticiperen op dreigend gevaar.

Ik breng dat hier ter sprake omdat de waakzaamheid waar het evangelie het vandaag over heeft, iets anders is, – niet bedoelt je te waarschuwen voor risico's. Waakzaam in gelovige zin betekent aandachtig leven, – leven met aandacht voor wat de toekomst je brengen kan, opdat je niet onverwacht de boot zult missen doordat je slaapt als je voor een mooie boottocht zult worden opgehaald.

Een vraag, dierbare mensen, is hoe je aandachtig leeft, hoe doe je dat? Da's één. Verder, wat is die boot die je riskeert te missen en ten slotte, waar gaat die boot heen?

Weet u, het aardige van de eerste lezing is, dat die een weg naar antwoorden kan zijn. Maar ja, het is een tekst van zo'n 2500 jaar oud uit een cultuur die zeer ver van de onze af staat. Laten we 'ns kijken wat voor ons in onze cultuur aandachtig leven is. Daarvoor neem ik u even mee – mogelijk wat onverwacht – naar een kliniek waar een patiënt zozeer door het lint gaat dat de leiding hem een tijd in de isoleercel zet. Die maatregel bedoelt hem af te scheiden van een situatie die zijn gedrag in stand houdt; hij moet weer tot zichzelf komen. Dichter bij huis echter weet ook u, dat als

een jong kind een moment niet goed hanteerbaar is, het doorgaans helpt het even op de gang te zetten. Je isoleert het kind niet om het te straffen, maar om het uit de prikkelende omgeving te halen, zodat het weer tot zichzelf kan komen.

Dierbare mensen, als er iets in onze cultuur is dat het leven van mensen bezet, is 't het geweld van de aandacht die het openbare leven eist. Onze cultuur is voor een aandachtig gelovig leven schadelijk, ja funest. De cultuur staat haaks op een gelovig leefmilieu. Er is een nijpend gebrek aan stilte. Vooral jonge mensen kunnen moeilijk alleen zijn, kunnen niet tegen stilte, moeten altijd een radio aan hebben of bv. fietsen met doppen in hun oren. De sociale media bezetten het leven van de massa. Ik denk wel 'ns dat het gezond zou zijn als er bv. één avond in de week geen televisie zou zijn en ook alle andere vertier verboden. Dat zal natuurlijk nooit gebeuren, maar zo'n avond zou dan even een isoleercel zijn om tot jezelf terug te keren. En dat is heel moeilijk; dat kost inspanning, vooral als je van jezelf uit niks in huis hebt en dus aangewezen bent op elders. Je gaat dan reageren op het aanbod van de wereld buiten jou. Weet u wel, zelfs jonge kinderen al hebben een overlagen agenda die moet worden afgewerkt, ... want oh God, als je even niks op het programma hebt staan.

Enfin, ieder van u, ook ikzelf, zou daarover een zinnig opstel kunnen schrijven. Trouwens, kloosters en allerlei andere bezinningscentra kunnen de aanvragen nauwelijks aan. Mensen zoeken een milieu van stilte, ver weg van tablets, mobieltjes, van facebook, nieuwsrubrieken, televisie, ... om alleen te zijn, om geholpen te worden bij de vraag naar aandachtig leven.

Dan, dierbare mensen, komen we bij die boot die je riskeert te missen als je in het leven almaar doorholt. Wat mis je dan, waar kom je dan niet aan toe? Waar je aan toe zou moeten komen en trouwens onbewust naar zoekt, is een thema van de adventstijd, – vier weken voor kerstmis, de dag waarop we de geboorte gedenken van iemand met een boodschap die voorkómt dat je leven een getob is, – tobben over je leven dat door de wereld wordt ingepalmd, gegijzeld, – een wereld die jouw leven bezet als je niet aandachtig leeft, een wereld die springt in het gat van jouw geestelijk vacuüm. Het is de kunst dié wereld op afstand te houden, jezelf te isoleren om te komen tot datgene waar het in je leven eigenlijk om gaat. Dat laatste is die boot die je mist als je je niet beschermt tegen de opdringerigheid van onze cultuur.

Nou, dierbare mensen, die boot, die jou brengen wil bij ... ja, bij wat eigenlijk, – of liever bij wie eigenlijk? We lezen bij Jesaja: "Als bladeren zijn wij afgevallen en de wind van onze zonden heeft ons meegevoerd." De storm in het openbare leven die ons gedrag in stand houdt en ons van God ver-

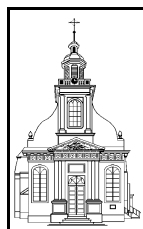
vreemdt, – afhoudt van de boodschap van Wie we de geboorte vieren over een week of vier. Wat is die boodschap waarvoor de boot je op wil halen? Hoe kom je aan het antwoord op die vraag?

Nou, bv. door de evangelieteksten te lezen. Dat is veel, misschien te veel, hoewel in sommige protestante milieu's dagelijks iets lezen uit de bijbel gebruik is. Wij katholieken doen dan niet. Maar toch, de boodschap waar de boot je naar toe brengt, lees je volledig in de Bergrede, – een korte tekst, leestijd een half uur. Het is de boodschap van bevrijding, waarvan kerstmis de ouverture is. En dan is het de vraag of je dat feest als ouverture verstaat. Want de eigenlijke boodschap vernemen we met Pasen, het feest van de opstanding. Het is een geloofsbericht waarvan de wereld niets wil weten of de schouders ophaalt.

Dierbare mensen, daarover gaat het in de adventstijd. De decembermaand is ook een tijd van huiselijke warmte, van vrijgevigheid, van elkaar verrassen, van samenzijn, van stilstaan bij het jaar dat bijna voorbij is. Allemaal goed, geweldig goed. Het gaat daarbij vooral om de boodschap van kerstmis en de evangelietekst van vandaag laat ons weten, dat als je niet aandachtig leeft, je die boodschap riskeert te missen. Wil je gelovig leven, dan is de Advent een tijd van stille vreugde over wat er in het verschiet ligt als alles van de dagelijkse dag betrekkelijk wordt. Dat laatste krijg je alleen te zien als je aandachtig leeft.

(– Ruimte voor aantekeningen –)

Katholieke geloofsgemeenschap
St. Petrus' banden
Driebergen-Rijsenburg, 3 december 2017
© Frans E.M.Verhaar pr.